

Fuego

Títol original: *Avec amour et acharnement* **Direcció:** Claire Denis **Guió:** Christine Angot, Claire Denis **País:** França **Durada:** 117 min **Any:** 2022 **Gènere:** Drama
Interpretació: Juliette Binoche, Vincent Lindon, Grégoire Colin, Bulle Ogier, Mati Diop, Issa Perica, Hana Magimel **Música:** Stuart Staples **Fotografia:** Eric Gautier
Distribuïdora: Caramel Films **Estrena a Espanya:** 30/09/2022
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

Quan es van conèixer, la Sara vivia amb el François, el millor amic del Jean. Ara, el Jean i la Sara s'estimen i viuen junts fa 10 anys. Un dia, la Sara veu el François pel carrer. Ell no se n'adona, però a ella l'envaeix la sensació que la seva vida podria canviar sobtadament. Alhora, el François reprèn el contacte amb el Jean per primera vegada en anys i li proposa tornar a treballar junts. A partir d'aquí, tots perdran el control. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Per a qui creu que un triangle amorós es pot dibuixar d'una altra manera

No podem lluitar contra la pell, que té les seves lleis, les seves preferències, el seu foc particular. Quan la pell es baralla amb l'amor, tremola el món. D'aquesta tremolor parla l'última pel·lícula de Claire Denis, que treu pit entre les misèries i fulgors d'un triangle amorós que la cineasta francesa desconstrueix amb el seu estil particular. El seu és un cinema d'impulsos, al qual no li agrada donar explicacions. Per això, des de la narració només sabrem el que és bàsic: una parella s'estima, apareix un fantasma del passat, obre una esquerda en què es filtren primer la gelosia, després la pell i els seus mandats. Qui coneix i admira el cinema de Denis -qui l'abraça com aquesta cineasta del cos i el desig, al·lèrgica a fer concessions- sap que els seus films estan articulats al voltant de l'el·lipsi i el llampec, el buit i la catarsi, i **Fuego** no n'és una excepció. Hi ha poques cineastes contemporànies que sàpiguen filmar la inevitabilitat de dues pells que es reconeixen, com passa en el retrobament de la Sara (Binoche) i el François (Colin), en què la càmera sembla acariciar-los, olorant el clam de la tragèdia. I la tragèdia apareix a borbolls, quan una discussió entre la Sara i el Jean (Lindon, explotant el seu costat més vulnerable) la segueix una escena on la traïció s'amaga, i una altra on la discussió es repeteix gairebé sense solució de continuïtat. Podríem dir que la pel·lícula transcorre en una temporalitat emocional, i aquesta és la força íntima que l'alimenta, sovint d'una manera molt bonica. És una pena que Denis no es conformi amb la seva anatomia de la passió humana, i desvii la nostra atenció cap a una subtrama, una mica innecessària, que vol opinar sobre la identitat racial i la xenofòbia per demostrar que tota aquesta turbulència emocional no està esclatant en una bombolla.

El millor: la proximitat amb què Denis filma pells, cossos i emocions.

El pitjor: la subtrama de Lindon i el seu fill de mare caribenya.

Sergi Sánchez – fotogramas.es